

ondřej mička -papalash

ty děcka kvítí si to hodily
na svejch věncích z kopretin.

cupitaly ručku v ručce,
dutina v dutině.
někdo opomněl
jít se smetím.

pohupujou se jak slina
v koutku toho nebožáka.

když byl malej,
tak hodně zlobil
a čmuchał,
co mu přišlo pod ruku.

a proto,
 když na něj pan žandárm
 hulákal, ať se přestane
 vztekat a cukat,
 že von mu jenom potřebuje
 lehounce hupsnout
 na předposlední obratel,
 želbohu nebyl s to pochopit,
 která že to bije.
 a tak klifton dloubnul
 ždibec silněji,
 a z výrostka
 je nyní krab.

nechodí pozpátku,
nechodí vůbec.
jen tak vysedává,
kam se ho ráčí
ta slečna s hezkejma
velkejma modrejma vočima
dotlačit.
a civí do prázdna
a sliní si do klína.

má tam pořád vlhko.
jemu to nevadí,
proč taky
žejo.

von má tu svojí palici
dĕravou
jak ementál.

tĕma ďourama
čas od času
prolejzaj brebery.

posadĕj se mu na rameno
a společně čuĕej a slintaj.

je jim spolu náramně hezky.

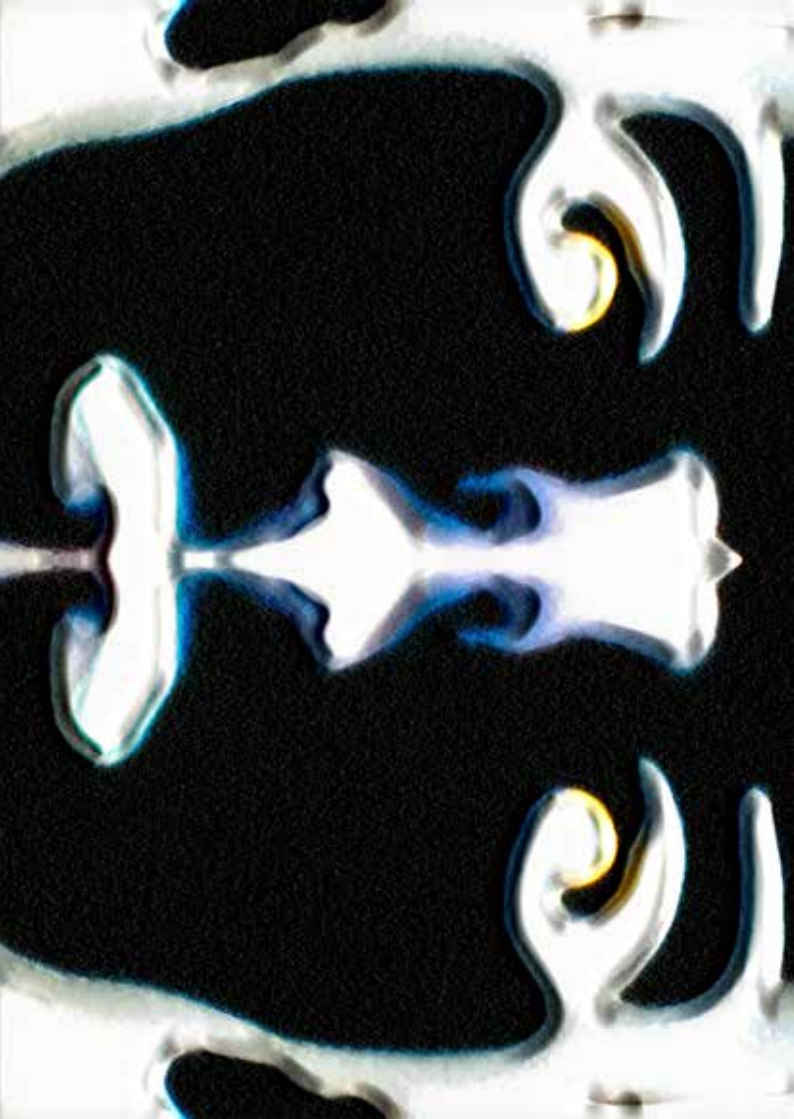

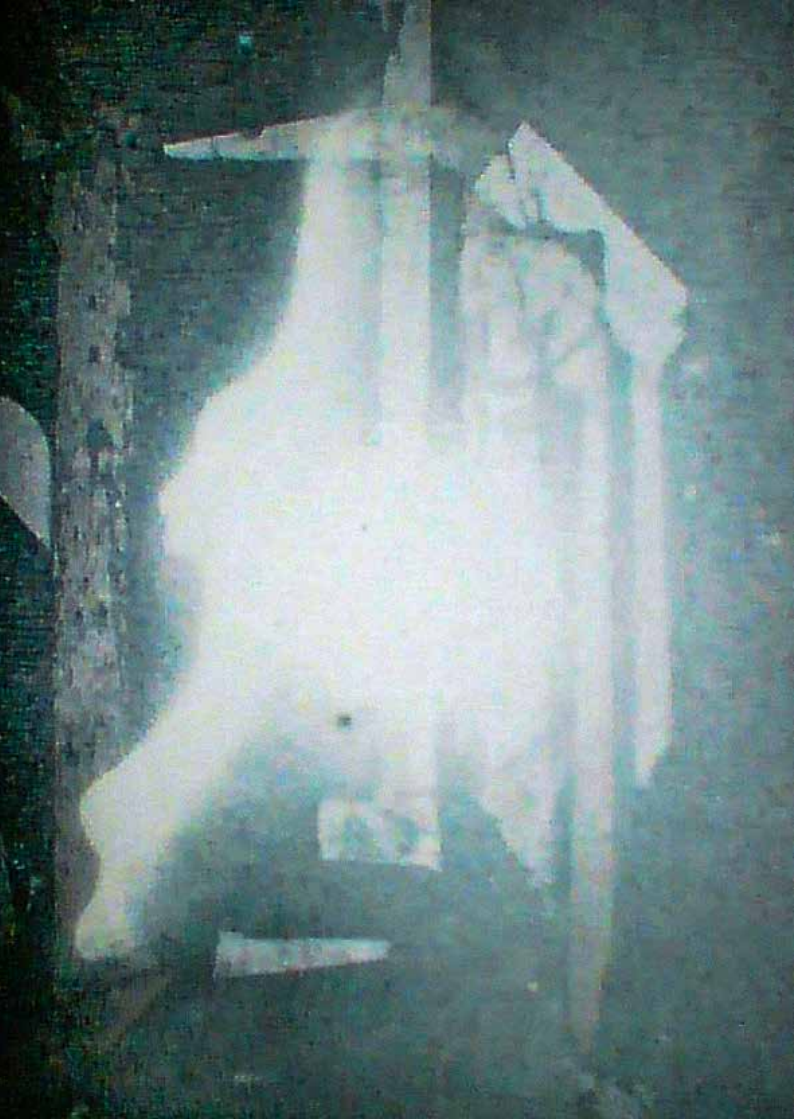
letitej kmet teď po ránu
nad turkem chrchlá z pavlače
na vypnutý hrudní koše,
co se sušej v ranní rose.

snaží se rozpomenout
na první odliv,
a jak se při rozbřesku
zvedla ta opona
z rudýho sametu.

když se mu kukadla
stočí do nitra,
má výhled přes hory a doly
až na tok při horizontu.

celý dny civí na ty meandry
lapaný do odtoku,
který se skví jak ten kemr.

stojí jak solnej sloup
v průvanu,
zadrhlej ve vichru.

jeho neukotvený sémě
plachtí napříč
olejovou skvrnou
stržený vírem
vypuštěný vany.

odtok je roky zanesenej.
kolem špuntu se jak na placu
scházej vložky
mrtvý kůže.

otejká v loži,
za chvíli přeteče.

cuká se v křeči,
pysky modraj.
v břuchu mu škrundaj
včerejší lahvače,
v hrdle kloktá dehet.

až ho vytáhnou,
bude jeho objem
úměrný hloubce dna.

